

- Коя е фамиліята ти?
— Само донъ Жуанъ я знаеше.
— А ты любезная моя, що знаешъ за нея?
— Знаѣж че ма обыча!
— Че защо?
— Защото ма довѣри на донъ Жуана д'Агвилара.
— Ще ли та повѣри и на мене?
— Не ми са струва че ще поиска да ма отдѣли
отъ Кармена. Заповѣдитъ ѱ ще рѣшѣтъ.
— Поискка ли гы ты?
— Не! . . . но ще ми гы проводи.
— Какъ? . . .
— Не знаѣж . . . но ще гы приемѣж.
— Какъ го предполагаешъ?
— Защото са грижи за мене! »
— Ето що можн да научи графинята за Аиша;
може бы отъ послѣ ты бы открыла нѣщо повече за
нея; а между туй ты отиде съ двѣтъ мамы въ Мад-
ритъ.

Аиша и Кармена, които живѣяхъ отдалечены отъ свѣта, друго желаніе немахъ, освѣнъ да останѣтъ самы и двѣтъ; а графинята, която тогасъ имаше мно- го занятія, защото дворѣтъ са бѣ завърнѣлъ да пре- мине зимата въ Мадритъ, уважаваше уединеніето имъ и рѣдко го нарушаваше. Двѣтъ мамы осѣщахъ голѣма признателность за туй ѱ благородно поведеніе.

Аиша бѣ са научила отъ писмата на Пикильо сичкытъ подробности на пжтуваньето му въ Мадритъ. Тя знаеше че Фернандо му бѣ предложилъ да слѣзе въ кѣщата му, и за туй той имъ извѣсти тосъ часъ като замнѣж за Валядолидъ. Двѣтъ момичета помыслихъ че той е былъ отишѣлъ тамъ за да са срѣдне съ Фернандо. И счетохъ врьщаньето му като голѣмо благополучіе.

Съ тогози, и само съ тогози пріятеля на младостта имъ, можахъ тѣ да приказвать за честитытъ дни които преминѣхъ при него.

Сичкытъ подробности на радоститъ и на игритъ имъ, сичкытъ въспоминанія на минжлото . . . (туй е едничкото благополучіе когато благополучіето не сѣ-